

VÝROČNÍ ZPRÁVA

Ředitelství vodních cest ČR za rok 2013 v souladu s ust. § 18 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Ve smyslu ust. § 18 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen Zákon) zveřejňuje Ředitelství vodních cest ČR (dále také jako povinný subjekt) výroční zprávu o své činnosti v oblasti poskytování informací za rok 2013:

a) Počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti:

V období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 bylo podáno celkem dvacet devět (29) žádostí. Byla vydána dvě (2) rozhodnutí o odmítnutí žádosti a jedno (1) rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace.

b) Počet podaných odvolání proti rozhodnutí:

Byly podány tři (3) odvolání proti odmítnutí žádosti, jedno (1) odvolání proti rozhodnutí o odložení žádosti a čtyři (4) stížnosti proti nevydání rozhodnutí o částečném odmítnutí.

c) Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle tohoto zákona, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů právního zastoupení:

Byly vydány tři (3) rozsudky soudu ve věci přezkoumání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Rozsudky soudu ve formátu PDF jsou k nalezení v příloze této výroční zprávy. Výdaje na náklady právního zastoupení vynaložené v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle tohoto zákona za rok 2013 byly stanoveny na 1 726 187,33 Kč.

d) Výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence:

Nebyla poskytnuta žádná výhradní licence.

e) Počet stížností podaných podle § 16a, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení:

Bylo podáno čtyřicet pět (45) stížností:

- 35x proti nečinnosti Ředitelství vodních cest ČR při vyřizování žádosti,
- 4x proti nevydání rozhodnutí o částečném odmítnutí

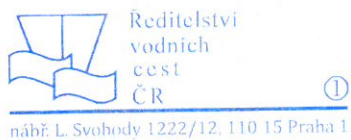
- 5x proti výroku
- 1x proti nesprávnému vyřízení žádosti

f) Další informace vztahující se k uplatňování tohoto zákona:

Žádné další informace k uplatňování Zákona.

V Praze dne 6. 6. 2014
Ing. Lubomír Fojtů
ředitel ŘVC ČR

Duše dne: 15. 4. 2013

Č. j. Pvo/242/2013/PRK-2

Přílohy: /

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, zastoupen JUDr. Ludmilou Krátkou, advokátkou, se sídlem Příkop 2a, Brno, proti žalovanému: **Ředitelství vodních cest ČR**, se sídlem Vinohradská 184/2396, Praha 3, zastoupen JUDr. Richardem Nigrinim, advokátem, se sídlem Kladská 1489/5, Praha 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti,

t a k t o :

- I. Řízení se v části, v níž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v neposkytnutí informací týkajících se faktur č. 15, 42, 72, 119, 156, 207, 247, 266, 287, 313, 327, 388 dodavatele JUDr. Jiří Stránský, faktur č. 30, 62, 107, 142, 185, 238, 268, 363 dodavatele BETING s. r. o., a faktur č. 188, 237 dodavatele CLK GROUP s. r. o., **zastavuje.**
- II. Žaloba se v části, v níž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v neposkytnutí informací týkajících se faktur č. 279, 291, 330 dodavatele HBH Projekt spol. s. r. o., faktur č. 170, 171, 216 dodavatele RNDr. Jan Hodovský a faktur č. 220, 254, 275, 296, 365 dodavatele Weil, Gotshal & Manges s. r. o., **zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného při vyřízení jeho žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“) ze dne 4.1.2012, jíž se domáhal poskytnutí „17 faktur za výdaje při přípravě a výstavbě záměru „Stupeň

Přelouč II“, které byly uvedeny na internetové stránce <http://kz.sfid.cz/detail-fin.asp?Ispr=3275201002&Kod=60>“. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný na tuto žádost reagoval dvěma sděleními ze dne 19.1.2012, v prvním z nich informoval o prodloužení lhůty k vyřízení žádosti podle § 14 odst. 7 zákona o informacích o 10 dní a ve druhém vyzval žalobce k zaplacení úhrady za poskytnutí informací ve výši 439,50 Kč. Žalobce proti stanovení částky za poskytnutí informací podal dne 20.2.2012 stížnost. Ministerstvo dopravy rozhodnutím ze dne 13.4.2012, čj. 58/2012-030-Z106/2 tuto stížnost uznalo oprávněnou a stanovilo úhradu na 107,- Kč. Dne 22.5.2012 pak žalobce se souhlasem žalovaného provedl platbu této částky bankovním převodem. Žalovaný však žádost o poskytnutí informace nijak nevyřídil, proto dne 12.6.2012 žalobce podal stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o informacích. Ta však rovněž nebyla k datu podání žaloby vyřízena. Žalobce má za to, že uplatněním stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o informacích vyčerpal veškeré prostředky, které mu příslušný procesní předpis (tedy zákon o informacích) k odstranění nečinnosti žalovaného poskytuje.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že po podání žaloby o žádosti žalobce rozhodnutím ze dne 17.10.2012, čj. ŘVC/1706/2012, rozhodl, a to tak, že po identifikaci jednotlivých faktur (celkem šlo o 33 dílčích faktur), které bylo možno zahrnout pod žalobcem obecně vymezený okruh faktur s odkazem na údaje na webových stránkách Státního fondu dopravní infrastruktury, část faktur vymezených pod bodem I. rozhodnutí žalobci poskytl, část faktur vymezených pod bodem II. rozhodnutí poskytnout odmítl, a to z důvodu uplatnění výjimky podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o informacích. V dalším textu vyjádření k žalobě se pak zabýval odůvodněním aplikace této výjimky (od reprodukce této argumentace soud s ohledem na rozhodné důvody tohoto rozsudku upouští).

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného ze dne 4.12.2012 rozsáhle polemizoval s argumentací žalovaného ohledně aplikace výjimky podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o informacích a dospěl k závěru, že žalovaný odmítá poskytnout příslušné faktury v rozporu se zákonem o informacích. Proto má za to, že nečinnost žalovaného v části předmětu řízení trvá. Žalobu vzal proto částečně zpět, a to pouze do části, v níž žalovaný žádosti žalobce vyhověl a požadované faktury podle svého rozhodnutí ze dne 17.10.2012 poskytl – šlo o faktury č. 15, 42, 72, 119, 156, 207, 247, 266, 287, 313, 327, 388 dodavatele JUDr. Jiří Stránský, faktur č. 30, 62, 107, 142, 185, 238, 268, 363 dodavatele BETING s. r. o., a faktur č. 188, 237 dodavatele CLK GROUP s. r. o., a navrhl, aby soud v tomto rozsahu řízení zastavil. Pokud šlo o zbytek předmětu žaloby, žalobce navrhl, aby co do zbytku bylo žalobě vyhověno, neboť námitky žalovaného, jimiž odůvodnil neposkytnutí informací, jsou nedůvodné.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Žalobce dne 4.1.2012 požádal žalovaného o poskytnutí informací podle zákona o informacích, konkrétně o „17 faktur za výdaje při přípravě a výstavbě záměru „Stupeň Přelouč II“, které byly uvedeny na internetové stránce <http://kz.sfid.cz/detail-fin.asp?Ispr=3275201002&Kod=60>“. K žádosti připojil výtisk příslušné webové stránky Státního fondu dopravní infrastruktury, na níž byly jednotlivé položky tímto fondem ve prospěch žalovaného zaplacené uvedeny.

Dále správní spis obsahuje žalobcem zmiňované přípisy žalovaného, v nichž jednak prodlužuje lhůtu k vyřízení žádosti o 10 dní a též určuje úhradu za poskytnutí informací. Dále správní spis obsahuje rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 13.4.2012, čj. 58/2012-030-Z106/2, jímž byla ke stížnosti žalobce změněna výše úhrady na 107,- Kč. Dne 17.5.2012 se

žalobce obrátil na žalovaného se žádostí o potvrzení způsobu zaplacení této úhrady (žalobce požádal o možnost zaplatit tuto částku bankovním převodem). Žalovaný dne 21.5.2012 žalobci sdělil, že s tímto způsobem úhrady souhlasí. Dne 23.5.2012 pak žalobce žalovanému sdělil, že platbu provedl dne 22.5.2012.

Vzhledem k tomu, že žalovaný zůstal po tomto oznámení nečinný, žalobce dne 12.6.2012 zaslal žalovanému stížnost na nevyřízení své žádosti o poskytnutí informací a požadoval poskytnutí těchto informací do 15.6.2012.

Dne 17.10.2012 pak žalovaný pod čj. ŘVC/1706/2012 vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí a částečném vyhovění žádosti žalobce. Žádosti vyhověl v té části, která se týkala poskytnutí faktur č. 15, 42, 72, 119, 156, 207, 247, 266, 287, 313, 327, 388 dodavatele JUDr. Jiří Stránský, faktur č. 30, 62, 107, 142, 185, 238, 268, 363 dodavatele BETING s. r. o., a faktur č. 188, 237 dodavatele CLK GROUP s. r. o., požadované informace pak odmítl poskytnout v té části, v níž se týkaly faktur č. 279, 291, 330 dodavatele HBH Projekt spol. s. r. o., faktur č. 170, 171, 216 dodavatele RNDr. Jan Hodovský a faktur č. 220, 254, 275, 296, 365 dodavatele Weil, Gotshal & Manges s. r. o. V odůvodnění uvedl, že obchodní listiny žalovaného, které žalobce požadoval ve své žádosti, byly definovány počtem 17 faktur a odkazem na přílohu žádosti, která však obsahovala nikoliv jednotlivé faktury, ale pouze seznam „požadavků úhrad“ jednotlivých příjemců finančních prostředků z rozpočtu Státního fondu dopravní infrastruktury. Ty však kumulují úhrady více faktur. Faktury v tomto seznamu „požadavků úhrad“ jsou dále děleny na dílčí úhrady z jednotlivých zdrojů. Identifikovat konkrétní faktury pak lze přes číslo souhrnné faktury ve vztahu ke Státnímu fondu dopravní infrastruktury, datum její splatnosti a zdroje jejího financování. Tak byl žalobcuv požadavek identifikován jako 33 dílčích faktur, které byly uvedeny ve výročích rozhodnutí. V dalším textu odůvodnění se pak žalovaný věnuje úvahám, proč ve vztahu k fakturám uvedeným ve výroku II. svého rozhodnutí uplatnil výjimku podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o informacích (soud rovněž s ohledem na rozhodné důvody od reprodukce této argumentace rovněž pouští).

Městský soud v Praze o podané žalobě uvážil následovně:

Vzhledem k tomu, že žalobce vzal svou žalobu výslovně co části, v níž bylo žalobcově žádosti o poskytnutí informací vyhověno, zpět, soud v této části řízení podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.

Pokud jde o předmět žaloby, o němž řízení nebylo zastaveno, soud dospěl k závěru, že žaloba není v této části důvodná.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. věty první platí, že ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Zároveň podle ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o takové žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Dále je třeba poukázat na ustanovení § 14 odst. 5 zákona o informacích, podle něhož povinný subjekt posoudí žádost a:

- a) brání-li nedostatek údajů o žadateli podle odstavce 2 postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14a nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží,
- b) v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti,
- c) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli,
- d) nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

Podle § 15 odst. 1 zákona o informacích pak platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Účelem žaloby na nečinnost, jak zjevně vyplývá z citovaného ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., je přimět v důsledku zásahu soudu doposud nečinný správní orgán k tomu, aby meritorně rozhodl o předmětu řízení (za předpokladu, že je nadán pravomocí o předmětu řízení rozhodnout). Účelem žaloby na nečinnost pak naopak není přimět správní orgán k tomu, aby vydal meritorní rozhodnutí konkrétního obsahu, tedy jinak řečeno, aby věc určitým způsobem hmotněprávně kvalifikoval.

Žalobce podal žalobu v situaci, kdy podal žádost o poskytnutí vymezené informace, žalovaný však na tuto žádost nereagoval ani jedním ze způsobů vymezených v ustanovení § 14 odst. 5 a 15 odst. 1 zákona o informacích. Přitom se žalobou domáhal toho, aby žalovaný jeho žádost vyřídil, resp. mu požadované informace poskytl. Odhlédne-li soud od skutečnosti, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se nelze domáhat přísně vzato přímo poskytnutí požadovaných informací, neboť tento požadavek v sobě skrývá již nutnost hmotněprávního posouzení předmětu žádosti, žaloba by byla důvodná pouze potud, pokud by v souladu s ustanovením § 81 odst. 1 s. ř. s. i v okamžiku rozhodování soudu o žalobě trvala nečinnost žalovaného v tom smyslu, že na žádost žalobce procesním předpisem předvídaným způsobem vůbec nereagoval, konkrétně, pokud neposkytl požadované informace, nevydal rozhodnutí (být o částečném) odmítnutí žádosti žalobce.

Jak ovšem vyplývá z výše uvedené rekapitulace obsahu správního spisu, žalovaný o žádosti žalobce před rozhodnutím soudu (být po podání žaloby) ve věci již zákonem předvídaným způsobem rozhodl (dne 17. 10. 2012 vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, zbytek požadovaných informací pak poskytl). Za těchto okolností nemůže být žaloba shledána důvodnou, neboť k datu rozhodnutí soudu již nečinnost žalovaného, jak ji má na mysli ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., netrvala. Za nečinnost nelze, jak se mylně žalobce domnívá, pokud žalobu vzal zpět pouze co do části, která se týkala informací, jež mu byly po vydání rozhodnutí žalovaného poskytnuty, považovat situaci, kdy o celém předmětu žádosti žalobce žalovaný rozhodl, avšak částečně žádost odmítl s odkazem na uplatnění některé z výjimek podle § 11 zákona o informacích. Tato otázka je již otázkou případné zákonnosti rozhodnutí žalovaného.

S ohledem na výše uvedené proto soud žalobu v části, v níž nebyla žalobce vzata zpět, podle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k ustanovení § 60 odst. 3 s.ř.s. Soud vyšel z toho, že jak žalobce, tak žalovaný byl ve věci částečně úspěšný. Úspěch žalobce lze konstatovat v té části předmětu řízení, v níž bylo řízení zastaveno, a to s přihlédnutím k tomu, že řízení bylo v části zastaveno ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s. z důvodu zpětvzetí žaloby pro pozdější chování žalovaného (a lze přitom konstatovat, že žaloba byla podána důvodně, neboť nečinnost žalovaného byla odstraněna teprve jeho rozhodnutím ze dne 17.10.2012, tj. po podání žaloby). Žalovaný byl naproti tomu úspěšný v té části řízení, v níž byla žaloba coby nedůvodná zamítnuta. Vzhledem k tomu, že jde na obou stranách o úspěch částečný, přičemž podíl úspěchu nelze kvantifikovat tak, že by míra úspěchu jednoho účastníka byla vyšší než míra úspěchu druhého účastníka, nepřisluší náhrada nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12.března 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, zastoupen JUDr. Ludmilou Krátkou, advokátkou, se sídlem Příkop 2a, Brno, proti žalovanému: **Ředitelství vodních cest ČR**, se sídlem Vinohradská 184/2396, Praha 3, zastoupen JUDr. Richardem Nigrinim, advokátem, se sídlem Kladská 1489/5, Praha 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti,

t a k t o :

- I. Řízení **se** v části, v níž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v neposkytnutí informací týkajících se faktur č. 13, 41, 65, 118, 155, 245 dodavatele JUDr. Jiří Stránský, faktury č. 643 dodavatele DHI a. s., faktur č. 24, 108, 120, 137, 250, 353 dodavatele ARCADIS Geotechnika, a. s., faktur č. 50, 218 dodavatele Ernst & Young, s. r. o., faktury č. 63 dodavatele SG-GEOPROJEKT, spol. s r. o., faktur č. 86, 174 dodavatele Veřejné zakázky s. r. o., faktury č. 111 dodavatele STRIX Chomutov, a. s., faktur č. 130,131 dodavatele Pöyry Environment a. s., faktury č. 164 dodavatele HBH Projekt spol. s r. o., faktury č. 183 G.K.S. spol. s r. o., faktur č. 190, 215, 264, 265, 298, 310, 348, 351 dodavatele WELL Consulting, s. r. o., faktury č. 221 dodavatele AZ Konsult, spol. s r. o., a faktury č. 299 dodavatele RNDr. Jan Hodovský, **zastavuje**.
- II. Žaloba **se** v části, v níž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v neposkytnutí informací týkajících se faktury č. 236 dodavatele Výzkumný ústav vodohospodářský T. G. Masaryka, veřejná výzkumná informace, faktur č. 147, 344, 381, 426, 502 dodavatele EBAQUE Czech Republic s. r. o., faktur č. 169, 240 dodavatele Ing. Přemysl Stahl, faktury č. 251 dodavatele Pöyry Environment a. s., faktur č. 16, 47, 85, 123, 173, 219, 253, 276, 331 dodavatele Weil, Gotshal & Manges s. r. o., faktur č. 18, 90, 214 dodavatele AQ-Service, s. r. o., faktur č. 170, 171, 194, 216, 234, 311, 355 dodavatele RNDr. Jan Hodovský, faktur č. 28, 29, 82, 83, 93, 94, 95, 127, 128, 191, 192, 193, 235, 267, 328, 349,

350, 354 dodavatele WELL Consultung, s. r.o. a faktury č. 200 dodavatele Výzkumný ústav vodohospodářský T. G. Masaryka, veřejná výzkumná informace, **zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného při vyřízení jeho žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“) ze dne 4.1.2012, již se domáhal poskytnutí „19 faktur za výdaje při přípravě a výstavbě záměru „Stupeň Přelouč II“, které byly uvedeny na internetové stránce <http://kz.sfid.cz/detail-fin.asp?Ispr=3275200007&Kod=60>“. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný na tuto žádost reagoval dvěma sděleními ze dne 19.1.2012, v prvním z nich informoval o prodloužení lhůty k vyřízení žádosti podle § 14 odst. 7 zákona o informacích o 10 dní a ve druhém vyzval žalobce k zaplacení úhrady za poskytnutí informací ve výši 907,- Kč. Žalobce proti stanovení částky za poskytnutí informací podal dne 20.2.2012 stížnost. Ministerstvo dopravy rozhodnutím ze dne 13.4.2012, čj. 60/2012-030-Z106/2 tuto stížnost uznalo oprávněnou a stanovilo úhradu na 107,- Kč. Dne 22.5.2012 pak žalobce se souhlasem žalovaného provedl platbu této částky bankovním převodem. Žalovaný však žádost o poskytnutí informace nijak nevyřídil, proto dne 20.6.2012 žalobce podal stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o informacích. Ta však rovněž nebyla k datu podání žaloby vyřízena. Žalobce má za to, že uplatněním stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o informacích vyčerpal veškeré prostředky, které mu příslušný procesní předpis (tedy zákon o informacích) k odstranění nečinnosti žalovaného poskytuje.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že po podání žaloby o žádosti žalobce rozhodnutím ze dne 17.10.2012, čj. ŘVC/1707/2012, rozhodl, a to tak, že po identifikaci jednotlivých faktur (celkem šlo o 80 dílčích faktur), které bylo možno zahrnout pod žalobcem obecně vymezený okruh faktur s odkazem na údaje na webových stránkách Státního fondu dopravní infrastruktury, část faktur vymezených pod bodem I. rozhodnutí žalobci poskytl, část faktur vymezených pod bodem II. rozhodnutí poskytnout odmítl, a to z důvodu uplatnění výjimky podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o informacích. V dalším textu vyjádření k žalobě se pak zabýval odůvodněním aplikace této výjimky (od reprodukce této argumentace soud s ohledem na rozhodné důvody tohoto rozsudku upouští).

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného ze dne 11.12.2012 rozsáhle polemizoval s argumentací žalovaného ohledně aplikace výjimky podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o informacích a dospěl k závěru, že žalovaný odmítá poskytnout příslušné faktury v rozporu se zákonem o informacích. Proto má za to, že nečinnost žalovaného v části předmětu řízení trvá. Žalobu vzal proto částečně zpět, a to pouze do části, v níž žalovaný žádosti žalobce vyhověl a požadované faktury podle svého rozhodnutí ze dne 17.10.2012 poskytl – šlo o faktur č. 13, 41, 65, 118, 155, 245 dodavatele JUDr. Jiří Stránský, faktury č. 643 dodavatele DHI a. s., faktur č. 24, 108, 120, 137, 250, 353 dodavatele ARCADIS Geotechnika, a. s., faktur č. 50, 218 dodavatele Ernst & Young, s. r. o., faktury č. 63 dodavatele SG-GEOPROJEKT, spol. s r. o., faktur č. 86, 174 dodavatele Veřejné zakázky s. r. o., faktury č. 111 dodavatele STRIX Chomutov, a. s., faktur č. 130,131 dodavatele Pöyry Environment a. s., faktury č. 164 dodavatele HBH Projekt spol. s r. o., faktury č. 183 G.K.S. spol s r. o., faktur č. 190, 215, 264,

265, 298, 310, 348, 351 dodavatele WELL Consulting, s. r. o., faktury č. 221 dodavatele AZ Konsult, spol. s r. o., a faktury č. 299 dodavatele RNDr. Jan Hodovský, a navrhl, aby soud v tomto rozsahu řízení zastavil. Pokud šlo o zbytek předmětu žaloby, žalobce navrhl, aby co do zbytku bylo žalobě vyhověno, neboť námitky žalovaného, jimiž odůvodnil neposkytnutí informací, jsou nedůvodné.

Ze správního spisu vplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Žalobce dne 4.1.2012 požádal žalovaného o poskytnutí informací podle zákona o informacích, konkrétně o „19 faktur za výdaje při přípravě a výstavbě záměru „Stupeň Přelouč II“, které byly uvedeny na internetové stránce <http://kz.sfid.cz/detail-fin.asp?Ispr=3275200007&Kod=60>“. K žádosti připojil výtisk příslušné webové stránky Státního fondu dopravní infrastruktury, na níž byly jednotlivé položky tímto fondem ve prospěch žalovaného zaplacené uvedeny.

Dále správní spis obsahuje žalobcem zmiňované přípisy žalovaného, v nichž jednak prodlužuje lhůtu k vyřízení žádosti o 10 dní a též určuje úhradu za poskytnutí informací. Dále správní spis obsahuje rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 13.4.2012, čj. 60/2012-030-Z106/2, jímž byla ke stížnosti žalobce změněna výše úhrady na 107,- Kč. Dne 17.5.2012 se žalobce obrátil na žalovaného se žádostí o potvrzení způsobu zaplacení této úhrady (žalobce požádal o možnost zaplatit tuto částku bankovním převodem). Žalovaný dne 21.5.2012 žalobci sdělil, že s tímto způsobem úhrady souhlasí. Dne 23.5.2012 pak žalobce žalovanému sdělil, že platbu provedl dne 22.5.2012.

Vzhledem k tomu, že žalovaný zůstal po tomto oznámení nečinný, žalobce dne 20.6.2012 zaslal žalovanému stížnost na nevyřízení své žádosti o poskytnutí informací.

Dne 17.10.2012 pak žalovaný pod čj. ŘVC/1706/2012 vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí a částečném vyhovění žádosti žalobce. Žádosti vyhověl v té části, která se týkala poskytnutí faktur č. 13, 41, 65, 118, 155, 245 dodavatele JUDr. Jiří Stránský, faktury č. 643 dodavatele DHI a. s., faktur č. 24, 108, 120, 137, 250, 353 dodavatele ARCADIS Geotechnika, a. s., faktur č. 50, 218 dodavatele Ernst & Young, s. r. o., faktury č. 63 dodavatele SG-GEOPROJEKT, spol. s r. o., faktur č. 86, 174 dodavatele Veřejné zakázky s. r. o., faktury č. 111 dodavatele STRIX Chomutov, a. s., faktur č. 130, 131 dodavatele Pöyry Environment a. s., faktury č. 164 dodavatele HBH Projekt spol. s r. o., faktury č. 183 G.K.S. spol. s r. o., faktur č. 190, 215, 264, 265, 298, 310, 348, 351 dodavatele WELL Consulting, s. r. o., faktury č. 221 dodavatele AZ Konsult, spol. s r. o., a faktury č. 299 dodavatele RNDr. Jan Hodovský, naopak odmítl poskytnout faktury č. 236 dodavatele Výzkumný ústav vodohospodářský T. G. Masaryka, veřejná výzkumná informace, faktur č. 147, 344, 381, 426, 502 dodavatele EBAQUE Czech Republic s. r. o., faktur č. 169, 240 dodavatele Ing. Přemysl Stahl, faktury č. 251 dodavatele Pöyry Environment a. s., faktur č. 16, 47, 85, 123, 173, 219, 253, 276, 331 dodavatele Weil, Gotshal & Manges s. r. o., faktur č. 18, 90, 214 dodavatele AQ-Service, s. r. o., faktur č. 170, 171, 194, 216, 234, 311, 355 dodavatele RNDr. Jan Hodovský, faktur č. 28, 29, 82, 83, 93, 94, 95, 127, 128, 191, 192, 193, 235, 267, 328, 349, 350, 354 dodavatele WELL Consulting, s. r. o. a faktury č. 200 dodavatele Výzkumný ústav vodohospodářský T. G. Masaryka. V odůvodnění uvedl, že obchodní listiny žalovaného, které žalobce požadoval ve své žádosti, byly definovány počtem 19 faktur a odkazem na přílohu žádosti, která však obsahovala nikoliv jednotlivé faktury, ale pouze seznam „požadavků úhrad“ jednotlivých příjemců finančních prostředků z rozpočtu Státního fondu dopravní infrastruktury. Ty však kumulují úhrady více faktur. Faktury v tomto seznamu „požadavků

úhrad“ jsou dále děleny na dílčí úhrady z jednotlivých zdrojů. Identifikovat konkrétní faktury pak lze přes číslo souhrnné faktury ve vztahu ke Státnímu fondu dopravní infrastruktury, datum její splatnosti a zdroje jejího financování. Tak byl žalobcův požadavek identifikován jako 80 dílčích faktur, které byly uvedeny ve výrocích rozhodnutí. V dalším textu odůvodnění se pak žalovaný věnuje úvahám, proč ve vztahu k fakturám uvedeným ve výroku II. svého rozhodnutí uplatnil výjimku podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o informacích (soud rovněž s ohledem na rozhodné důvody od reprodukce této argumentace rovněž upouští).

Městský soud v Praze o podané žalobě uvážil následovně:

Vzhledem k tomu, že žalobce vzal svou žalobu výslovně co části, v níž bylo žalobcově žádosti o poskytnutí informací vyhověno, zpět, soud v této části řízení podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.

Pokud jde o předmět žaloby, o němž řízení nebylo zastaveno, soud dospěl k závěru, že žaloba není v této části důvodná.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. věty první platí, že ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Zároveň podle ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o takové žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Dále je třeba poukázat na ustanovení § 14 odst. 5 zákona o informacích, podle něhož povinný subjekt posoudí žádost a:

- a) brání-li nedostatek údajů o žadateli podle odstavce 2 postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14a nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží,
- b) v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti,
- c) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli,
- d) nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

Podle § 15 odst. 1 zákona o informacích pak platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Účelem žaloby na nečinnost, jak zjevně vyplývá z citovaného ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., je přimět v důsledku zásahu soudu doposud nečinný správní orgán k tomu, aby meritorně rozhodl o předmětu řízení (za předpokladu, že je nadán pravomocí o předmětu

řízení rozhodnout). Účelem žaloby na nečinnost pak naopak není přimět správní orgán k tomu, aby vydal meritorní rozhodnutí konkrétního obsahu, tedy jinak řečeno, aby věc určitým způsobem hmotněprávně kvalifikoval.

Žalobce podal žalobu v situaci, kdy podal žádost o poskytnutí vymezené informace, žalovaný však na tuto žádost nereagoval ani jedním ze způsobů vymezených v ustanovení § 14 odst. 5 a 15 odst. 1 zákona o informacích. Přitom se žalobou domáhal toho, aby žalovaný jeho žádost vyřídil, resp. mu požadované informace poskytl. Odhlédne-li soud od skutečnosti, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se nelze domáhat přísně vzato přímo poskytnutí požadovaných informací, neboť tento požadavek v sobě skrývá již nutnost hmotněprávního posouzení předmětu žádosti, žaloba by byla důvodná pouze potud, pokud by v souladu s ustanovením § 81 odst. 1 s. ř. s. i v okamžiku rozhodování soudu o žalobě trvala nečinnost žalovaného v tom smyslu, že na žádost žalobce procesním předpisem předvídaným způsobem vůbec nereagoval, konkrétně, pokud neposkytl požadované informace, nevydal rozhodnutí (byť o částečném) odmítnutí žádosti žalobce.

Jak ovšem vyplývá z výše uvedené rekapitulace obsahu správního spisu, žalovaný o žádosti žalobce před rozhodnutím soudu (byť po podání žaloby) ve věci již zákonem předvídaným způsobem rozhodl (dne 17. 10. 2012 vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, zbytek požadovaných informací pak poskytl). Za těchto okolností nemůže být žaloba shledána důvodnou, neboť k datu rozhodnutí soudu již nečinnost žalovaného, jak ji má na mysli ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., netrvala. Za nečinnost nelze, jak se mylně žalobce domnívá, pokud žalobu vzal zpět pouze co do části, která se týkala informací, jež mu byly po vydání rozhodnutí žalovaného poskytnuty, považovat situaci, kdy o celém předmětu žádosti žalobce žalovaný rozhodl, avšak částečně žádost odmítl s odkazem na uplatnění některé z výjimek podle § 11 zákona o informacích. Tato otázka je již otázkou případné zákonnosti rozhodnutí žalovaného.

S ohledem na výše uvedené proto soud žalobu v části, v níž nebyla žalobce vzata zpět, podle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. Soud vyšel z toho, že jak žalobce, tak žalovaný byl ve věci částečně úspěšný. Úspěch žalobce lze konstatovat v té části předmětu řízení, v níž bylo řízení zastaveno, a to s přihlédnutím k tomu, že řízení bylo v části zastaveno ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s. z důvodu zpětvzetí žaloby pro pozdější chování žalovaného (a lze přitom konstatovat, že žaloba byla podána důvodně, neboť nečinnost žalovaného byla odstraněna teprve jeho rozhodnutím ze dne 17.10.2012, tj. po podání žaloby). Žalovaný byl naproti tomu úspěšný v té části řízení, v níž byla žaloba coby nedůvodná zamítnuta. Vzhledem k tomu, že jde na obou stranách o úspěch částečný, přičemž podíl úspěchu nelze kvantifikovat tak, že by míra úspěchu jednoho účastníka byla vyšší než míra úspěchu druhého účastníka, nepřisluší náhrada nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu,

neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. března 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, IČ 67010041, zast. JUDr. Ludmilou Krátkou, advokátkou, se sídlem Příkop 2a, Brno, proti žalovanému: **Ředitelství vodních cest ČR**, se sídlem Vinohradská 184, Praha 2, zast. JUDr. Richardem Nigrinim, Ph.D., advokátem, se sídlem Kladská 1489/5, Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o žádosti žalobce č. 52 o poskytnutí informací

t a k t o :

- I. Žalovanému se ukládá povinnost rozhodnout o žádosti žalobce č. 52 ze dne 1. 12. 2012, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.500,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ludmily Krátké, advokátky.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany před nečinností žalovaného při vyřizování jeho žádosti o informace č. 52 ze dne 1. 12. 2012. K tomu uvedl, že žalovaný nejprve sdělením ze dne 14. 12. 2012 žalobci oznámil, že lhůtu pro poskytnutí informací prodlužuje o 10 dní a poté rozhodnutím ze dne 27. 12. 2012 jeho žádost odmítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 4. 4. 2013 bylo odmítavé rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení s tím, aby žádost č. 52 vyřídil do 15 dnů od doručení rozhodnutí. Žalovaný poté zůstal nečinný, a to i poté, co žalobce dne 29. 4. 2013 podal stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že si je vědom toho, že lhůty pro vyřizování žádostí dle zákona o svobodném přístupu k informacím jsou pro něj závazné a že je nutné je dodržovat. Poukázal nicméně na objektivní potíže spojené s touto agendou. Žalovaný dále upozornil na to, že dle jeho názoru je podání žaloby motivováno získáním

neodůvodněné procesně konkurenční výhody ze strany žalobce vůči ostatním účastníkům soudních a správních řízeních, včetně procesu EIA.

Poté, co bylo žalovanému doručeno rozhodnutí Ministerstva dopravy o zrušení jeho předcházejícího odmítavého rozhodnutí, žalovaný musel provést koncepční posouzení tohoto rozhodnutí, které si vyžádalo delší dobu, takže žalovaný nestihl žádost vyřídit v následujících 15 dnech. Žalovaný neshledal ve svém předchozím odmítavém rozhodnutí své pochybení a neztotožnil se s důvody obsaženými v rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 2. 4. 2013 a považuje své odmítavé rozhodnutí i nadále za věcně správné. Žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí poukázal na to, že informace požadované v žádosti žalobce nemá, a proto je nemůže poskytnout. Žalovaný se proto domnívá, že vyhověl žádosti přesně v souladu s jejím zněním a že žadatel (žalobce) obdržel přesně ty informace, které požadoval. Žalovaný již nevydal nové opakované rozhodnutí o odmítnutí žádosti, neboť skutkový ani právní stav se v mezidobí nezměnil s výjimkou zahájení řízení ve správním soudnictví. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Pro případ, pokud by soudu jeho výklad příslušných ustanovení nedovolil žalovaným navrhovaný postup, navrhl žalovaný, aby věc byla předložena Ústavnímu soudu.

Při ústním jednání před Městským soudem v Praze dne 24. 10. 2013 žalobce setrval na podané žalobě. Žalovaný s poukazem na argumenty uvedené ve vyjádření k žalobě setrval na návrhu, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z předloženého správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 3. 12. 2012 byla žalovanému doručena žádost žalobce č. 52 o poskytnutí informací, v níž žádal aby mu žalovaný poslal následující informace: *„doklady (například smlouvu či smlouvy, nikoliv plnou moc či substituční plnou moc) o zastupování Ředitelství vodních cest České republiky advokátem Mgr. Markem Vojáčkem před soudy a doklady o výdajích Ředitelství vodních cest České republiky za poskytnuté služby těmito doklady a touto osobou k 30. 11. 2012.“*

Sdělením ze dne 14. 12. 2012 zn. ŘVC/2261/2012 byl žalobce vyrozuměn, že lhůtu na odpověď na podanou žádost prodlužuje žalovaný o 10 dnů. Dne 27. 12. 2012 vydal žalovaný rozhodnutí zn. ŘVC/2301/2012, kterým žádost žalobce podle ust. § 15 odst. 1 a § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 67 správního řádu odmítl. V odůvodnění žalovaný uvedl, že požadovanými informacemi nedisponuje. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva dopravy 2. 4. 2013 č.j. 38/2013-030-Z 106/8 tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2012 č.j. ŘVC/2301/2012 bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí spolu se správním spisem žalovaný obdržel dne 4. 4. 2013.

Dne 3. 5. 2013 byla žalovanému doručena stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný tuto stížnost postoupil Ministerstvu dopravy dne 30. 5. 2013. Rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 12. 6. 2013 č.j. 38/2013-030-Z106/11 bylo o stížnosti žalobce rozhodnuto tak, že žalovanému bylo přikázáno, aby do 15 dnů od obdržení tohoto rozhodnutí žalobcovu žádost o poskytnutí informace vyřídil. Toto rozhodnutí Ministerstva dopravy spolu se správním spisem bylo žalovanému doručeno dne 21. 6. 2013.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu správní soud zkoumá pouze to, zda žalovaný správní orgán je či není nečinný. V daném případě tedy je úkolem soudu posoudit, zda žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o poskytnutí informací či nikoli. Soud přitom není v tomto řízení oprávněn řešit otázku, jak má žalovaný o žádosti rozhodnout, tj. jakou podobu má jeho rozhodnutí mít. Soud tedy nezkoumá, zda žalovaný byl povinen žalobci požadované informace poskytnout anebo nikoli. Argumenty žalovaného mířící tímto směrem tedy soud nepovažuje za relevantní pro toto řízení, přesto je však třeba poznamenat, že jako naprosto lichý se jeví argument, že žalobce hodlá získáním požadovaných informací získat neoprávněnou procesní výhodu oproti jiným účastníkům správních řízení, čímž jsou zřejmě míněna řízení vztahující se ke stavbám, kde žalovaný vystupuje jako stavebník. V daném případě však žalobce požadoval informace týkající se výlučně hospodaření žalovaného a jde o informace, jejichž využití např. v procesu EIA, který žalovaný výslovně zmiňuje, si lze představit jen velmi obtížně. Žalovaný tu zřejmě mechanicky převzal argumentaci vztahující se ke zcela jiné právní věci.

V daném případě ze správního spisu vyplývá, že žalovaný nejprve o žalobcově žádosti rozhodl, a to rozhodnutím ze dne 27. 12. 2012. Toto rozhodnutí však bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 2. 4. 2013. Rozhodnutí žalovaného tak pozbylo právních účinků a byl tak nastolen stav, jako by o žádosti žalobce dosud nebylo rozhodnuto vůbec. Je tedy zřejmé, že žalovaný jako povinný subjekt byl po právní moci tohoto zrušujícího rozhodnutí povinen žádost znovu posoudit v souladu s právním názorem, jímž ho Ministerstvo dopravy zavázalo, a buď požadované informace žalobci poskytnout anebo vydat nové rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalovaný však neučinil nic a zůstal zcela nečinný, a to i přes podanou stížnost žalobce a navzdory rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 12. 6. 2013, jímž bylo žalovanému příkázáno, aby žalobcovu žádost vyřídil.

Tvrzení žalovaného, že se neztotožnil s názorem Ministerstva dopravy uvedeným ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 2. 4. 2013, je zcela irelevantní. Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu (které se podle § 20 odst. 4 písm. b/ zákona o svobodném přístupu k informacím použije i na postup podle tohoto zákona) je prvoinstanční správní orgán vázán názorem svého nadřízeného orgánu vysloveným v odůvodnění rozhodnutí, jímž bylo prvoinstanční rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Žalovanému tedy nepřísluší jakkoli zkoumat správnost názoru svého nadřízeného orgánu a zpochybňovat jej. Vysloveným právním názorem je vázán a je povinen ho respektovat. Presentovaný přístup žalovaného, který se odmítl řídit právním názorem svého nadřízeného orgánu, protože ho považoval za nesprávný, zcela popírá princip hierarchie veřejné správy a v podstatě by vedl k tomu, že by jakékoli opravné prostředky pozbyly svého smyslu.

Soud musí rovněž odmítnout názor prezentovaný žalovaným při ústním jednání před soudem, podle níž nemohl žádost o informace vyřídít proto, že neměl k dispozici originál správního spisu, a to v důsledku žalobcem podané stížnosti či žaloby ve správním soudnictví.

Žalovaný měl správní spis k dispozici od 4. 4. 2013, kdy mu byl vrácen spolu se zrušujícím rozhodnutím Ministerstva dopravy. Patnáctidenní lhůta k vyřízení žádosti počítaná od tohoto dne by skončila dne 19. 4. 2013. Stížnost žalobce mu však byla doručena až dne 3. 5. 2013 a žalovaný ji předložil svému nadřízenému orgánu až dne 30. 5. 2013, ačkoli byl povinen ji podle § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím předložit ve lhůtě 7 dnů od doručení.

Správní spis byl poté žalovanému vrácen dne 21. 6. 2013 spolu s rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 12. 6. 2013, jímž bylo na základě stížnosti žalovanému příkázáno, aby žádost vyřídil. Patnáctidenní lhůta počítaná od toho dne by uplynula dne 27. 6.

2013. Ani v této lhůtě však žalovaný žádost nevyřídil. Správní spis byl přitom soudu doručen až dne 25. 7. 2013, tedy dávno po uplynutí této lhůty.

Vzhledem k výše uvedenému je tedy zřejmé, že žalovaný měl dostatečný časový prostor pro vyřízení žalobcovy žádosti o informace, avšak neučinil tak, a to navzdory několikanásobnému uplynutí zákonem stanovené lhůty a navzdory tomu, že mu to již bylo přikázáno jeho nadřízeným orgánem.

Žalovaný navrhoval, aby zdejší soud, pokud se neztotožní s argumenty žalovaného, věc předložil Ústavnímu soudu. Soud tomuto návrhu žalovaného nevyhověl, neboť pro tento postup neshledal žádný důvod. Soud nemůže k tomuto svému závěru uvést žádné bližší odůvodnění, neboť žalovaný neuvádí, které zákonné ustanovení aplikované v této věci je dle jeho názoru v rozporu s ústavním pořádkem a v čem. Je pak třeba připomenout, že žalovaný tu vystupuje v pozici správního orgánu (tedy státu), kterému z tohoto důvodu nesvědčí žádná práva zakotvená v Listině základních práv a svobod.

Ze všech shora uvedených důvodů soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žalobcově žádosti, a to ve lhůtě deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Při stanovení této lhůty soud přihlédl k tomu, že žalovaný již měl několikrát příležitost žalobcovu žádost vyřídít a stanovil tedy lhůtu mírně kratší, než je lhůta zákonná. Způsob formulace rozsudku odpovídá zákonnému ustanovení § 81 odst. 2 s. ř. s., je však zcela zřejmé, že žalovaný splní povinnost uloženou mu tímto rozsudkem nejen v případě, kdy vydá rozhodnutí, ale i tehdy, pokud žalobci požadované informace poskytne (a v důsledku toho nevydá žádné rozhodnutí).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 3100 Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby a ústní jednání před soudem), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 10.200,- Kč. K tomu se připočítává cestovné právní zástupkyně žalobce z Brna do Prahy a zpět v celkové výši 300,- Kč, což právní zástupkyně doložila předložením jízdního dokladu u ústního jednání před soudem. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 12.500,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. října 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková